

מת (מרכז) 44573-09-24 - ארמון סלומון נ' מדינת ישראל

מ"ת (מרכז) 44573-09-24 - ארמון סלומון נ' מדינת ישראל מחוזי מרכז

מ"ת (מרכז) 44573-09-24

ארמון סלומון

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

[17.08.2025]

כבוד השופטת אילה אורן

החלטה

לפניי בקשה להשבת רישיון הנהיגה של המבקש בחלוף שישה חודשים מההוראה לפסילתו מנהיגה עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

הרקע

נגד המבקש הוגשו כתב אישום ובקשה למעצר עד לתום ההליכים, לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים"), אשר כללה בקשה לפסילה עד לתום ההליכים המשפטיים, לפי סעיפים 43 ו-46 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת התעבורה"). בתמצית, בכתב האישום תואר אירוע מיום 8.9.2024 שהתרחש על רקע סכסוך כספי בין המתלון והמבקש. בתום ויכוח בין השניים, לחץ המבקש על דושת הגז ברכבו ונסע במהירות לעבר המתלון שעמד על המדרכה, ודרס אותו בכוונה. כתוצאה מכך נפל המתלון על מכסה המנוע ועל הארץ ונחבל. אז נסע המבקש מספר מטרים לאחור, וכשהבחין בזוגתו של המתלון, שעמדה על המדרכה, לחץ על דושת הגז, נסע בפראות לעברה, דרס אותה והיא הוטלה על קיר הבניין הסמוך, נפלה ונחבלה. כשהבחין המתלון שהמבקש מנסה לברוח, הוא ניגש אליו, פתח את דלת הנהג והכה אותו בצלעותיו. מיד לאחר מכן ברח המבקש מהמקום. לבת זוגו של המתלון נגרמו שברים בגפיים והיא נזקקה לניתוח ואושפזה בבית החולים, ולמתלון נגרם מכאוב בצוואר. בגין מעשים אלה הואשם המבקש בעבירות חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ניסיון לחבלה חמורה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-25 לחוק העונשין, והפקרה לאחר פגיעה, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה.

בו ביום נעצר המבקש ומעצרו הוארך עד ליום 13.11.2024, אז הורה בית המשפט (כב' השופט מאור אבן חן) על שחרורו לחלופת "מעצר בית" בפיקוח אנושי צמוד. בדיון מיום 21.1.2025 במסגרת בקשה לעיון חוזר שהגיש המבקש, נפסל רישיונו מנהיגה "[...] עד לתום ההליכים המשפטיים וזאת בהתאם לסעיפים 43 ו-46 לפקודת התעבורה" - כמבוקש על ידי המשיבה.

ביום 31.3.2025 הודה המבקש בעובדות כתב אישום מתוקן לקולה, שהוגש בהתאם להסדר טיעון דיוני, והורשע בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335א(1) לחוק העונשין, ובניסיון לחבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 25 עם סעיפים 333 ו-335א(1) לחוק העונשין. דיון הטיעונים לעונש נדחה לשם קבלת תסקיר מאת שירות המבחן ליום 1.10.2025.

ביום 27.7.2025, בחלוף שישה חודשים מפסילת הרישיון, עתר המבקש להשיבו לידי. המשיבה התנגדה לבקשה וטענה שהחלטת הפסילה עד לתום ההליכים עומדת בתוקפה עד למתן גזר הדין. תמצית טענות ב"כ הצדדים

בדיון מיום 11.8.2025 טען ב"כ המבקש עוה"ד ערן צלניקר, כי בית המשפט הורה על פסילה עד לתום ההליכים על יסוד סעיפים 43 ו-46 לפקודת התעבורה, ולפיכך, בהתאם לסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, הפסילה הסתיימה בחלוף שישה חודשים, משלא נקצבה לתקופה ארוכה יותר מלכתחילה, ולא התבקשה הארכתה. לתמיכה בטענתו הפנה לבש"פ 4719/23 קבועה נ' מדינת ישראל (20.7.2023), אשר קבע שסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה מקנה לבית המשפט סמכות לקצוב את הפסילה עד לתום ההליכים לתקופה העולה על התקופה הסטטוטורית בת שישה חודשים, או להאריך את הפסילה לקראת תום התקופה. לכן, משלא עתרה המשיבה להאריך את הפסילה לתקופה ארוכה מהקבועה בדיון, טען הסנגור כי הפסילה בטלה ויש להחזיר למבקש את הרישיון. ב"כ המשיבה עוה"ד ריקי גולדברג טענה שיש להותיר את הפסילה על כנה, וציינה שהמבקש הורשע בעבירות אלימות חמורות כלפי המתלונן ובת זוגו תוך שימוש ברכבו, ולכן בדעת המשיבה לעתור לעונש הכולל, בין היתר, פסילה ממושכת מנהיגה.

לאחר שביקשתי את התייחסות הצדדים לפסיקה רלוונטית נוספת (אליה אתייחס בהמשך), לפיה פסילה מכוח סעיף 21 לחוק המעצרים אינה מוגבלת בזמן בשונה מפסילה לפי פקודת התעבורה, טענה ב"כ המשיבה, לראשונה, כי המשיבה שגתה בהוספת סעיפים 43 ו-46 לפקודת התעבורה לכותרת הבקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. ועוד טענה משלא ביקשה להאריך את הפסילה מעבר לתקופה הנקובה בדיון. עם זאת, טענה, כי הבקשה לפסילה הייתה חלק אינטגרלי מהבקשה למעצר עד לתום ההליכים, והפסילה הוטלה כחלק מתנאי חלופת המעצר בשים לב לסיכון מהמבקש, ומשכך הפסילה עומדת בתוקפה כל עוד לא בוטלה. לחלופין, ככל שעמדתה זו תדחה, עתרה ב"כ המשיבה להאריך את תוקף הפסילה בהתאם לסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, והדגישה כי עסקינן בפגם טכני, במיוחד משעה שהמבקש הורשע במיוחס לו והוא ממתין לטיעונים לעונש ולגזר דין.

ב"כ המבקש הדגיש כיהבחרה במסלול הפסילה "הפלילי" או "התעבורתי" הייתה בידי המשיבה, והיא שהתוותה בבקשתה את הדרך המשפטית שיש להלך בה גם עתה. משהגישה המשיבה בקשה לפסילה לפי פקודת התעבורה ובית המשפט נעתר לבקשתה, אזי בחלוף המועד הנקוב בדיון יש להשיב למבקש את רישיונו בהתאם לסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה. אשר לטענת המשיבה שבכוונתה לעתור לעונש שיכלול פסילה ממושכת בפועל, נטען שאין בכך כל רבותא, שכן עונש לחוד ופסילה עד לתום ההליכים לחוד. עוד טען הסנגור, שהשימוש ברכב לביצוע העבירות נעשה במקרה, ואין בו להצדיק את המשך הפסילה, שהרי המבקש לא מסוכן למשתמשים בדרך. ובנוגע לבקשה החלופית של המשיבה להארכת הפסילה בדיעבד, עתר ב"כ המבקש לדחותה, בשים לב שחלפו כשלושה שבועות מאז הסתיימה תקופת הפסילה.

דיון והכרעה

עם הגשת כתב האישום נגד המבקש עתרה המשיבה לפסילתו מנהיגה לפי סעיפים 43 ו-46 לפקודת התעבורה, כחלק מבקשתה למעצרו עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. כאמור, בית המשפט נעתר לבקשת הפסילה בדיון מיום 21.1.2025, כשנדונה עתירת המבקש לביטול מעצר הבית בו הוא היה נתון משחרורו ממעצר ביום 13.11.2024. במעמד הדיון בבקשת הפסילה לא עתרה המשיבה להארכת התקופה מעבר לשישה חודשים, כקבוע בהוראת סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, ולא עשתה כן גם בתגובתה בכתב לבקשה שהגיש המבקש להחזרת הרישיון. משמע, בהתאם לפקודת התעבורה תוקף הפסילה עד לתום ההליכים חלף בתום שישה חודשים, כמפורט להלן:

סעיף 43:

"בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב שהורשע על עוון או על פשע שביצועם נתאפשר או הוקל עקב נהיגתו ברכב או עקב השימוש ברכב שיש לו רשיון עליו, בית המשפט שהרשיעו, רשאי - בנוסף על כל עונש אחר - לפסול אותו מהחזיק רשיון כאמור, לצמיתות או לתקופה מסויימת".

סעיף 46:

"היה היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו, או קצין משטרה בדרגה שאינה פחותה מדרגת מפקח, משוכנע שיש יסוד מספיק להאשים בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב בעבירה שסעיפים 35 עד 42 או 43, 44, ו-44א חלים עליה, והגיש לבית המשפט המוסמך לדון באותה עבירה בקשה לפסול את בעל הרשיון מהחזיק בו - רשאי בית המשפט לפסול אותו מהחזיק ברשיון עד לגמר בירור דינו, או עד שתבוטל הפסילה לפי הסעיפים 48-50".

סעיף 50(ב):

"עברו ששה חודשים מיום שנפסל בעל רשיון לפי הסעיפים 46 או 47 ולא ניתן פסק דין לגבי המעשה או המחדל שבגללם נפסל - בטלה הפסילה, אם לא הורה בית המשפט אחרת".

לצד זאת, בפסיקת בית המשפט העליון נקבע, כי בד בבד עם מסלול הפסילה שבפקודת התעבורה, לבית המשפט סמכות להורות על פסילה עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. סמכות זו נגזרת מסעיף 48 לחוק המעצרים, המתיר לבית המשפט להורות על תנאים מגבילים בעת שחרור נאשם ממעצר, לפי רשימה המנויה בו, ואף לקבוע תנאים מעבר לכך כפי שימצא לנכון. עוד נקבע וחשוב לענייננו, כי בפסילה עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק המעצרים, אין תחולה למגבלת הזמן הקבועה בסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה (בש"פ 2172/22 הוואש נ' מדינת ישראל (28.3.2012); בש"פ 8374/15 יצחק נ' מדינת ישראל (8.12.2015); בש"פ 5027/22 נאסף נ' מדינת ישראל (27.7.2022)). במילים אחרות, פסילת רישיון בהתאם "למסלול הפלילי" הקבוע בסעיף 21 לחוק המעצרים, בשונה מפסילה לפי פקודת התעבורה, תעמוד בתוקפה כל עוד לא בוטלה.

במקרה דנן, המשיבה עתרה לפסילת המבקש מנהיגה בהפנותה לסעיפים 43 ו-46 לפקודת התעבורה, קרי, במסלול "התעבורתי", למרות שכללה את בקשתה כחלק מהבקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק המעצרים. בהתאם לכך, הורה בית המשפט על הפסילה לפי פקודת התעבורה, בציינו במפורש את הוראות החוק הצריכות. אשר על כן, מקובלת עליי טענת ההגנה כי סעיף 50(ב) לפקודת התעבורה חל בענייננו, ומכאן שתקופת הפסילה עד לתום ההליכים חלפה.

המשיבה טענה כי היא שגתה משהפנתה בבקשתה לפי סעיף 21 לחוק המעצרים לפסילה לפי פקודת התעבורה, היות שתנאי הפסילה כרוך ונובע מהליכי המעצר שננקטו נגד המבקש לצורך מניעת מסוכנותו. ואכן, המעשים בהם הואשם המבקש - ולימים הורשע לפי הודאתו - הם מעשי אלימות "פליליים", בשונה מעבירות תעבורה "רגילות". ניתן להניח כי אלמלא הפנתה המשיבה בבקשתה לפקודת התעבורה, היה בית המשפט מורה על פסילתו של המבקש עד לתום ההליכים לפי סעיף 21 לחוק המעצרים, בשים לב במיוחד לכך שהנהיגה ברכב עומדת בליבת הסיכון מפניו.

העובדה שהמבקש הורשע על-פי הודאתו בעבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובעבירת ניסיון לחבלה חמורה תוך דריסה של נפגעי העבירה ברכבו, מחדדת את הסיכון במצבו גם עתה, אף ביתר שאת, מן הטעם שחזקת החפות לא עומדת לזכותו (בש"פ 5401/22 מדינת ישראל נ' הרשקוביץ (17.8.2022); בש"פ 1030/22 מגארי נ' מדינת ישראל (20.2.2022); בש"פ 5488/12 מדינת ישראל נ' פלוני (13.7.2012)).

טענת הסנגור כי אין הצדקה להמשך הפסילה של המבקש מאחר שהוא עשה שימוש ברכב אך במקרה במעשיו האימפולסיביים, מוקשית. אדרבא, הרכב שימש לו כמעין "כלי נשק", ואין לדעת אם היה תוקף את המתלונן ובת זוגו בלעדיו. לא בכדי הוא הורשע בעבירות גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 בנסיבות 335(א)(1) לחוק העונשין, דהיינו "כשהעברין נושא נשק קר". בנסיבות אלה השתכנעתי שיש טעם של ממש להמשך פסילתו מנהיגה, כמענה הולם למסוכנותו לביטחון הציבור.

ודוק, צודק ב"כ המבקש, המשיבה היא שבחרה במסלול הפסילה "התעבורתי", לא הגישה בקשה להארכת תוקף הפסילה אז או בתום הפסילה, וההליך דנן הוא פרי יוזמה של המבקש שעתר להחזרת רישיונו משחלפו כשלושה שבועות מתום מניין תקופת הפסילה. לצד זאת, חובתו של בית המשפט ליתן דעתו לסיכון הנשקף לציבור אל מול הפגמים שנפלו. בהקשר זה ניתן לגזור גזירה שווה מהכלל שנקבע בנוגע להמשך מעצר של חשוד או נאשם לאחר שהוחזק במעצר לא חוקי, כדלקמן:

"אין מתקנים עוול בעוול, ואין להעניש את הציבור או לסכן את ביטחונם אך בשל תקלה שנפלה, ויש לבחון את עוצמת הפגם על רקע כלל השיקולים הצריכים לעניין" (בש"פ 127/10 פיניאן נ' מדינת ישראל (19.1.2010); בש"פ 1843/24 גאזי נ' מדינת ישראל (4.3.2024)).

באיזון שבין הסיכון מהמבקש לציבור, הנובע מחומרת המעשים שביצע והעבירות בהן הוא הורשע תוך נהיגתו ברכבו, אל מול הפגיעה בזכותו להחזיק רישיון נהיגה - אני סבורה שנכון ליתן בכורה לאינטרס ההגנה על ביטחון הציבור. מכל הנימוקים האלה הבקשה להחזרת רישיון הנהיגה נדחית, ואני מורה על הארכת תוקף פסילת הרישיון למשך שישה חודשים נוספים, בהתאם לסעיף 50(ב) לפקודת התעבורה, או עד למתן גזר דין - לפי המוקדם שביניהם. המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים ולשירות המבחן.

ניתנה היום, כ"ג אב תשפ"ה, 17 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.